ECLI:LV:AT:2023:0110.11860005518.5.L
Lieta Nr. 11860005518, SKK-34/2023
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2023. gada 10. janvārī

Senāts šādā sastāvā: senators referents Aivars Umiņskis, senatores Aija Branta un Irīna Jansone

rakstveida procesā izskatīja krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja zvērināta advokāta Laura Matisāna un apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja zvērināta advokāta Pētera Treija kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2021. gada 14. decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas rajona tiesas 2021. gada 10. maija spriedumu
[1.1] /pers. A/, personas kods /personas kods/,
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem 6 mēnešiem, atņemot tiesības ieņemt amatu Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Valsts policijā uz 3 gadiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 55. pantu ar brīvības atņemšanas sodu /pers. A/ notiesāts nosacīti ar pārbaudes laiku uz 3 gadiem.
30 *euro* atzīti par noziedzīgi iegūtu mantu un konfiscēti, piedzenot no /pers. A/ 30 *euro* valsts labā.
[1.2] /pers. B/, personas kods /personas kods/,
atzīts par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas un attaisnots.

[2] Ar Rīgas apgabaltiesas 2021. gada 14. decembra spriedumu, iztiesājot krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja L. Matisāna apelācijas sūdzību un Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurores Ineses Lindbergas apelācijas protestu, Rīgas rajona tiesas 2021. gada 10. maija spriedums atcelts daļā par /pers. A/ atzīšanu par vainīgu pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas un sodīšanu, /pers. B/ atzīšanu par nevainīgu pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas un attaisnošanu, 30 *euro* atzīšanu par noziedzīgi iegūtu mantu un konfiscēšanu.
[2.1] /pers. A/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem 6 mēnešiem, atņemot tiesības ieņemt amatu Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Valsts policijā uz 3 gadiem.
[2.2] /pers. B/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem 6 mēnešiem, atņemot tiesības ieņemt amatu Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Valsts policijā uz 3 gadiem.
[2.3] 30 *euro* atzīti par noziedzīgi iegūtu mantu un piedzīti solidāri no /pers. B/ un /pers. A/ valsts labā.
Pārējā daļā spriedums atstāts negrozīts.

[3] Ar apelācijas instances tiesas spriedumu /pers. A/ un /pers. B/ atzīti par vainīgiem un sodīti pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas par to, ka viņi personu grupā pēc iepriekšējās vienošanās, būdami valsts amatpersonas, izmantojot savu dienesta stāvokli, pirms likumīgas darbības neizdarīšanas pieprasīja kukuli un pēc likumīgas darbības neizdarīšanas to pieņēma.

[4] Par Rīgas apgabaltiesas 2021. gada 14. decembra spriedumu apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis L. Matisāns un apsūdzētā /pers. B/ aizstāvis P. Treijs iesnieguši kasācijas sūdzības, lūdzot spriedumu atcelt un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[5] Apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja L. Matisāna kasācijas sūdzību pamato turpmāk norādītie argumenti.
[5.1] Tiesa kļūdaini izvērtējusi noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskos apstākļus un tādējādi kļūdaini kvalificējusi apsūdzētā /pers. A/ noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas. Tiesas sniegtais noziedzīgā nodarījuma apraksts atbilst Krimināllikuma 180. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm, jo no noziedzīgā nodarījuma apraksta izriet, ka /pers. A/ nav piedāvājis vai pieprasījis /pers. C/ (*/pers. C/*) samaksāt kukuli, lai netiktu sagatavots administratīvā pārkāpuma protokols, un /pers. C/ nav apzinājies, ka dod kukuli, bet gan naudu devis ar mērķi uzreiz nomaksāt naudas sodu par administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.
[5.2] Tiesa nepamatoti konstatējusi, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts personu grupā pēc iepriekšējās vienošanās, jo pierādītā noziedzīgā nodarījuma aprakstā norādītās /pers. B/ darbības atbilst amata aprakstā paredzētajiem policijas darbinieka pienākumiem.
[5.3] Tiesa nelikumīgi pēc savas iniciatīvas konstatējusi jaunus noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskos apstākļus, kādi nav norādīti apsūdzībā, proti, pierādītā noziedzīgā nodarījuma aprakstā tekstu „[..] vai ir nepieciešams protokols" papildinājusi ar protokola veida nosaukumu „administratīvā pārkāpuma".
[5.4] Tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 20. pantu, jo noziedzīgā nodarījuma aprakstā /pers. C/ un /pers. A/ sarunas atreferējumu norādījusi valodā, kādā tā nav notikusi.
[5.5] Tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 128. panta pārkāpumu, jo nav izvērtējusi liecinieku /pers. C/ un /pers. D/ (*/pers. D/*) liecību ticamību kopumā un savstarpējā sakarībā ar pārējiem kriminālprocesa laikā iegūtajiem faktiem un ziņām par faktiem.
[5.6] Tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtās daļas pārkāpumu, jo nav izvērtējusi aizstāvja L. Matisāna apelācijas sūdzībā norādītos argumentus par liecinieces /pers. D/ sniegto liecību ticamību un noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskajiem apstākļiem, t.i., to, ka apsūdzētais /pers. A/ izskaidroja transportlīdzekļa vadītājam izdarītā pārkāpuma būtību, iespējamo naudas soda apmēru un izteica mutvārdu aizrādījumu nevis neizpildīja valsts amatpersonas likumīgās darbības.

[5.7] Tiesa, noraidot iespēju apsūdzēto /pers. A/ ar brīvības atņemšanas sodu notiesāt nosacīti, nav ievērojusi Krimināllikuma 55. pantu, jo atzinumu pamatojusi tikai ar vispārīgu apsūdzētajam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma raksturu un nav pamatojusi, kā minētais noziedzīgais nodarījums atšķiras no citiem tāda paša veida noziegumiem.

[6] Apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja P. Treija kasācijas sūdzību pamato turpmāk norādītie argumenti.

[6.1] Tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 124. panta piektās daļas, 128. panta un 564. panta ceturtās daļas pārkāpumu, jo spriedumā nav norādījusi pierādījumus, kas apstiprina tiesas atzinumu par: 1) liecinieka /pers. C/ sniegto liecību ticamību daļā par iekāpšanu un izkāpšanu no policijas dienesta automašīnas un sarunu ar /pers. A/ automašīnā; 2) to, ka policijas dienesta automašīnā starp priekšējiem un aizmugurējiem sēdekļiem starpsienā esošais logs ir atverams; 3) to, ka apsūdzētais /pers. B/ pārvalda krievu valodu un tādējādi ir sapratis apsūdzētā /pers. A/ un liecinieka /pers. C/ sarunu.

[6.2] Tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 124. panta piektās daļas un 128. panta otrās un trešās daļas pārkāpumu, jo nav izvērtējusi apsūdzētā /pers. A/ sniegtajās liecībās un videoierakstā fiksētajās ziņās esošās pretrunas par satiksmes intensitāti noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas vietā, un tādējādi nav izslēgusi saprātīgas šaubas par to, vai apsūdzētais /pers. B/ varēja dzirdēt sarunu starp /pers. A/ un /pers. C/. Tiesa nepamatoti augstāku ticamības pakāpi piešķīrusi tieši apsūdzētā /pers. A/ sniegtajām liecībām.

[6.3] Tiesa, vērtējot apsūdzētā /pers. B/ noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskās darbības – klausīšanos un vērošanu –, nepamatoti atzinusi, ka starp apsūdzētajiem pastāvēja savstarpēja vienošanās izdarīt kukuļņemšanu.

[6.4] Tiesa spriedumā kļūdaini ir atreferējusi liecinieku /pers. C/ un /pers. E/ (*/pers. E/*) liecības. Pretēji spriedumā norādītajam liecinieks /pers. C/ nav apstiprinājis, ka policijas dienesta automašīnā starp priekšējiem un aizmugurējiem sēdekļiem bija starpsiena, un lieciniece /pers. E/ nav liecinājusi, ka /pers. C/ bija iekāpis policijas dienesta automašīnā. Turklāt tiesa nepamatoti nav ņēmusi vērā liecinieces /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības un tādējādi izdarījusi kļūdainus atzinumus par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskajiem apstākļiem.

Motīvu daļa

[7] Senāts konstatē, ka konkrētajā lietā būtiskākais tiesību jautājums, kas atbilstoši Kriminālprocesa likumā noteiktajai kompetencei izlemjams kasācijas instances tiesā, –vai apsūdzētie /pers. A/ un /pers. B/ tiesiski un pamatoti atzīti par vainīgiem Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā par kukuļa pieprasīšanu pirms likumīgas darbības neizdarīšanas un kukuļa pieņemšanu pēc likumīgas darbības neizdarīšanas personu grupā pēc iepriekšējās vienošanās.

[8] Apelācijas instances tiesa, izvērtējot pierādījumus kopumā un savstarpējā sakarībā, konstatējusi apsūdzēto /pers. A/ un /pers. B/ darbībās visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzēto /pers. A/ un /pers. B/ argumentus par Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva objektīvās puses neesību un secinājusi, ka apsūdzētie personu grupā pēc iepriekšējās vienošanās pirms likumīgas darbības neizdarīšanas pieprasīja kukuli un pēc likumīgas darbības neizdarīšanas to pieņēma, tas ir, nesastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu par /pers. C/ pieļauto Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu.

Apelācijas instances tiesa liecinieka /pers. C/ liecību ticamību vērtējusi kopumā un savstarpējā sakarībā ar citiem pierādījumiem lietā: 1) ar liecinieču /pers. E/ un /pers. D/ sniegtajām liecībām par to, ka /pers. C/ ir paņēmis naudas maku un atgriezies pie policijas dienesta automašīnas, par /pers. C/ teikto noziedzīgā nodarījuma izdarīšanās vietā un tūlīt pēc tās pamešanas, ka policijas darbinieki liek viņam maksāt naudas sodu par nepareizi novietotu automašīnu, ka ir samaksājis 30 *euro* naudas sodu, lai gan sākotnēji ir prasīti 40 *euro*, vēlāk ir sapratis, ka iespējams tas ir bijis kukulis; 2) ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Lidostas "Rīga" iecirkņa priekšnieka 2019. gada 1. aprīļa atbildē Iekšējās drošības birojam konstatētajām ziņām par faktiem, ka noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas dienā iecirkņa darbinieki /pers. C/ nav sastādījuši administratīvā pārkāpuma protokolu; 3) ar ziņām par faktiem, kas izriet no AS „Inkomerc Holding" 2019. gada 15. marta atbildes un liecinieka /pers. F/ liecībām par to, ka noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā apsūdzēto lietotās dienesta automašīnas videoieraksta sistēma bija izslēgta, lietotājs nevar nepamanīt sistēmas izslēgšanos, jo par to parādās brīdinājuma uzraksts panelī; 4) ar ziņām par faktiem, kas izriet no policijas dienesta automašīnas apskates, ka liecinieka /pers. C/ un apsūdzētā /pers. A/ saruna bija iespējama pa automašīnas starpsienā esošo logu.

Tāpat apelācijas instances tiesa ir vērtējusi apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja P. Treija kasācijas sūdzībā norādīto argumentu par to, vai blakus intensīvas satiksmes ceļam /pers. B/ varēja dzirdēt /pers. A/ un /pers. C/ sarunu, norādot, ka apelācijas instances tiesā apsūdzētais /pers. B/ ir noliedzis intensīvas satiksmes esību. Savukārt to, ka /pers. B/ nepārvalda krievu valodu un tādējādi nav sapratis apsūdzētā /pers. A/ un liecinieka /pers. C/ sarunu, apsūdzētais /pers. B/ nav norādījis ne pirmās instances, ne apelācijas instances tiesā.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesas sniegtais pierādījumu vērtējums atbilst Kriminālprocesa likuma 128. panta otrās un trešās daļas prasībām un tiesu praksē paustajām atziņām. Savukārt aizstāvju L. Matisāna un P. Treija kasācijas sūdzību argumenti daļā par apsūdzēto nelikumīgo atzīšanu par vainīgiem un sodīšanu ir pamatoti ar viņu atšķirīgo viedokli par lietā iegūto pierādījumu vērtējumu un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Turklāt kasācijas sūdzībā nav pamatots, kā sprieduma motīvu daļā kļūdaini atreferētās liecinieka /pers. C/ liecības par to, ka policijas transportlīdzeklī bija starpsiena starp liecinieku un apsūdzētajiem, ietekmēja pierādījumu novērtējumu.

Lai arī liecinieks /pers. C/ neatcerējās minēto faktu, apelācijas instances tiesa, izvērtējot visus pierādījumus to kopumā un savstarpējā sakarībā, atzinusi, ka liecinieka /pers. C/ un apsūdzētā /pers. A/ saruna bija iespējama pa automašīnas starpsienā esošo logu.

Pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam tiesa, atreferējot liecinieces /pers. E/ sniegtās liecības, pamatoti norādījusi, ka lieciniece redzējusi, kā /pers. C/ iesēdies policijas automašīnā, jo šādas ziņas izriet no liecinieces /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesā sniegtajām liecībām.

[9] Senāts atzīst, ka apsūdzētie /pers. A/ un /pers. B/ tiesiski un pamatoti atzīti par vainīgiem viņiem inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā personu grupā pēc iepriekšējās vienošanās.

No pierādītā noziedzīgā nodarījuma apraksta izriet, ka personu grupa pēc iepriekšējās vienošanās izpaudās tādējādi, ka /pers. B/ ar /pers. A/, būdami policijas darbinieki un pildot dienesta pienākumus, vienojās no likumpārkāpēja pieprasīt un pieņemt kukuli par pieļauto pārkāpumu, nenoformējot administratīvā pārkāpuma protokolu.

/pers. A/ pieaicināja iespējamo Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpēju uz dienesta transportlīdzekli, kurā /pers. B/ izslēdza dienesta transportlīdzekļa audio un videoieraksta sistēmu, tādējādi sagatavoja apstākļus kukuļa pieprasīšanai un pieņemšanai, /pers. A/ pārkāpējam izteica kukuļa pieprasījumu un abi to pieņēma par to, ka netiks noformēts administratīvā pārkāpuma protokols par pieļauto pārkāpumu.

Izvērtējot /pers. B/ lomu noziedzīgajā nodarījumā, apelācijas instances tiesa norādījusi, ka /pers. B/, atrodoties vienā vietā un laikā, veicot vienus un tos pašus dienesta pienākumus vienā ekipāžā, ar vienādām tiesībām un pienākumiem, apsūdzībā norādītos apstākļos veica ar /pers. A/ savstarpēji

saskaņotas darbības iecerētā noziedzīgā rezultāta sasniegšanai – mantiska labuma saņemšanu par likumā paredzēto darbību neizdarīšanu.

Apelācijas instances tiesa noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju pamatojusi ar krimināltiesību teorijā pausto atziņu, ka Krimināllikuma prasībām atbilstoša nodarījuma subjekta psihiskā attieksme pret kopīgi ar otru personu veiktajām darbībām izpaužas tādā veidā, ka persona pietiekami saprot nodarījuma faktiskos apstākļus, tostarp arī apstākli, ka nodarījumu kopīgi izdara vairākas personas, bet kopīgās darbības liecina par to saskaņotību. Šādā gadījumā nekāda cita vienošanās starp grupas dalībniekiem vairs nav nepieciešama *(Krastiņš U. Noziedzīga nodarījuma sastāvs un nodarījuma kvalifikācija. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2014, 252. lpp.).*

Senātam nav pamata apšaubīt apelācijas instances tiesas atzinumu par noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju, jo apelācijas instances tiesa izvērtēja apsūdzēto faktisko darbību atbilstību noziedzīgā nodarījuma kvalifikācijai un to pamatoja ar krimināltiesību teorijā paustajām atziņām.

[10] Senāts konstatē, ka apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja L. Matisāna kasācijas sūdzībā ietvertā norāde par to, ka apelācijas instances tiesa pierādītā noziedzīgā nodarījuma aprakstā tekstu „[..] vai ir nepieciešams protokols" ir nelikumīgi papildinājusi ar protokola veida nosaukumu „administratīvā pārkāpuma", negūst apstiprinājumu ar lietā esošiem pierādījumiem.

Pirmās instances tiesa, taisot /pers. A/ notiesājošu spriedumu, bet /pers. B/ viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā attaisnojot, sniegusi jaunu pierādītā noziedzīgā nodarījuma aprakstu, atzīstot, ka noziedzīgais nodarījums nav izdarīts personu grupā. Pirmās instances tiesa noziedzīgā nodarījuma aprakstā tekstu „[..] vai ir nepieciešams administratīvā pārkāpuma protokols" saīsinājusi uz „[..] vai ir nepieciešams protokols".

Savukārt apelācijas instances tiesa, atzīstot, ka noziedzīgais nodarījums ir izdarīts personu grupā, sniegusi /pers. A/ un /pers. B/ izdarītā noziedzīgā nodarījuma jaunu aprakstu un tekstu „[..] vai ir nepieciešams administratīvā pārkāpuma protokols" norādījusi tādā redakcijā, kāda tā bija apsūdzētajiem celtajās apsūdzībās.

Augstākā tiesa iepriekš ir paudusi atziņu, ka, izvērtējot, vai grozītie noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi aizskar vai neaizskar apsūdzētās personas tiesības uz aizstāvību, izšķiroša nozīme ir tam, vai, pirmkārt, šie visi apstākļi, lai gan iepriekš celtajā apsūdzībā nebija norādīti vai bija norādīti savādāk, apsūdzētajam faktiski bija zināmi, un līdz ar to viņš attiecībā uz tiem varēja īstenot savu aizstāvību un, otrkārt, vai šiem apstākļiem vispār ir nozīme aizstāvības īstenošanā (*Senāta 2021. gada 16. februāra lēmums lietā Nr. SKK-15/2021(ECLI:LV:AT:2021:0216.15830022112.7.L)*).

Tāpat apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis L. Matisāns kasācijas sūdzībā nav pamatojis, kā tiek pārkāptas apsūdzētā tiesības uz aizstāvību, ja tiesa noziedzīgā nodarījuma aprakstā /pers. C/ un /pers. A/ sarunas atreferējumu norādījusi valsts valodā, nevis valodā, kādā saruna ir notikusi.

Kriminālprocesa likuma 11. panta pirmā daļa noteic, ka kriminālprocess notiek valsts valodā.

Tādējādi procesuālais dokuments, tai skaitā notiesājoš a sprieduma aprakstošajā daļā sniegtais pierādītā noziedzīgā nodarījuma apraksts ir sagatavojams valsts valodā.

Apelācijas instances tiesa, sniedzot lietā iegūto pierādījumu uzskaitījumu un to ticamības, attiecināmības un pieļaujamības vērtējumu, atzinusi par pierādītu /pers. C/ un /pers. A/ sarunu, kāda tā norādīta noziedzīgā nodarījuma aprakstā.

[11] Senāts atzīst par nepamatotu apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja L. Matisāna kasācijas sūdzībā pausto viedokli par to, ka apelācijas instances tiesa nav pienācīgi izvērtējusi iespēju piemērot /pers. A/ Krimināllikuma 55. panta nosacījumus.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa izvērtējusi prokurores Ineses Lindbergas apelācijas protestā norādītos argumentus un atzinusi, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā par /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu, tai skaitā daļā par Krimināllikuma 55. panta piemērošanu. Tiesa, atzīstot apsūdzēto /pers. A/ par vainīgu smagāka noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, ir ņēmusi vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un apdraudēto interešu nozīmīgumu. Tiesa, ņemot vērā to, ka apsūdzētais, būdams valsts amatpersona, ir izdarījis sevišķi smagu noziegumu personu grupā, ka noziedzīgajam nodarījumam piemīt augsta kaitīguma pakāpe, kas to izceļ līdzīgu noziegumu vidū, jo apsūdzētais ar savām darbībām ir diskreditējis tiesībsargājošās iestādes – Valsts policijas – prestižu, kas ne tikai atsevišķiem sabiedrības indivīdiem, bet visai sabiedrībai kopumā rada nepareizu priekšstatu par vispāratzīto uzvedības un pastāvošo morāles normu ievērošanu, atzinusi, ka nosakot apsūdzētajam /pers. A/ sodu, nav pamata piemērot Krimināllikuma 55. panta nosacījumus un notiesāt viņu nosacīti.

Senāts ir norādījis, ka tiesai ir pienākums noteikt vainīgajai personai tiesisku, pamatotu un taisnīgu sodu saskaņā ar Krimināllikuma 46. pantā norādītajiem soda noteikšanas vispārīgajiem principiem, ievērojot Krimināllikuma 35. pantā noteikto soda mērķi. Tiesai nav pienākuma ikreiz noteikt vainīgajam visvieglāko likumā paredzēto sodu, piemērojot visus iespējamos labvēlīgos likuma nosacījumus (*Senāta 2018. gada 19. jūnija lēmums lietā Nr. SKK-J-348/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0619.11519007816.2.L)*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. pantu un 587. panta pirmās daļas 1.punktu, Senāts

nolēma

Rīgas apgabaltiesas 2021. gada 14. decembra spriedumu atstāt negrozītu, bet apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja Laura Matisāna un apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja Pētera Treija kasācijas sūdzības noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

A. Uminskis A. Branta I. Jansone